

Adéla Geierová-líčení

Výhled z psí boudy

Jmenuji se Žerik a jsem dlouhosrstá čivava. Modré oči zkrášlují moji psí osobnost, září jako drahokam.

Zrovna mě ohřívá letní slunečné ráno. Z mé krásné dřevěné útulné boudičky vidím modře jasnou oblohu, která mě hladí po zádech.

A v tu na mě volá páníček: „Žeriku, snídaně!“ Rychle jsem utíkal domů do kuchyně a pod čumáčkem mi zavoněly granulky s masíčkem. Řekl jsem si: „Lepší papání jsem dlouho neměl.“

Lehl jsem si zpět do své boudy, kde byla vidět barevná rostoucí zahrádka se spoustou květin, které voní až do domu. Tlapky mi ochlazuje orosená tráva.

Pomaloučku se začalo stmívat a na mě padnul spánek. Zdálo se mi o fence od vedle, která se jmenuje Julča. V jejích očích byla jiskra lásky. Byl to nejlepší den.

Eliška Vobořilová-líčení

Mé oblíbené místo

Mé oblíbené místo je hluboký lesík. Často se na tohle místečko vracím.

Nachází se uprostřed lesa. Obvykle si sedávám na jeden mohutný šutr, který je skoro celý porostlý mechem. Naproti balvanu se klaní vysoká bříza. Její nádhernou bílou kůru doplňují zelené lístečky. Za břízou se rozprostírá temný lesík. Vypadá dost strašidelně. Tvoří ho vysoké jehličnaté stromy, které se obracejí ze strany na stranu.

Okolí se zdá nepříjemné, ale bez něho by ztratilo své kouzlíčko. Napravo od balvanu, na němž sedávám, leží kameny, jež tvoří nízkou skálu. Když na ni vylezu, připadám si jako bych vládla celému okolí.

Klid lesa se zdá neuvěřitelný. Uklidňuje mě zpěv ptactva. Žádné jiné místo není jako to moje. Cítím se tu úžasně a plná elánu.

Kristýna Mrázová-líčení

Výhled z psí boudy

Na mé páníčky z dřevěné, útulné psí boudy každé sluncem osvětlené ráno vykukuje černý německý ovčák jménem Egon s ušima tyčícími se vzhůru. Právě jsem popsals sám sebe.

Obvykle mě probudí světlounký teplý paprsek na mém vlhkém čenichu. Jakmile otevřu své hnědé rozespale oči, spatřím velkou, trávou a květinami vonící zahradu. Procházkou rozrážím tlapkami rosou pokrytou travu a doprovází mě rozsáhlý rejstřík zpěvu ptáků.

Zahrada je ohraničena vysokými nepřeskočitelnými zdmi, kterým dávají svůj půvab rozkvetlé červené i žluté tulipány, bílé nízké sněženky a zlatavé šestilisté narcisy.

Všímám si i menších tvorů, kteří tu žijí se mnou. Průvody mravenců jdoucích po maličkých nepatrných cestičkách, ploštic šplhajících se po kůrách stromů i červené berušky se sedmi černými tečkami na krovkách, která mi přistává na čumáku.

Ovšem dnes tomu tak není. Velké šedé mraky zakrývající mé zářivé sluníčko den kazí a rychle na mě spouštějí jemné hlučné pramínky vody.

Zkrátka je den pod psa.

Jiří Bauer-líčení

Mé oblíbené místo

Nebylo lehké vybrat si místo, které mám rád a je mi na něm dobře. Přes to jsem si vybral naši zahradu.

Naše zahrada je umístěna mezi malým lesíkem a rozlehlým polem, které nás vítá v každém návratu. Jaro na zahradu přináší první květiny krásné jako obrázek, malé králíčky neposedné jako vítr v roklích a spoustu nových zážitků.

Léto je snad nejkrásnějším obdobím, když přijde, začne vonět posekaná tráva, rostou květiny a dovádí i náš pes Dick, který je bílý jako sníh, či létat malý, někdy otravný hmyz. Řekl bych: „ Léto na naší zahradě vypadá jako růžový obláček při západu Slunce.“

Podzim přináší ochlazení, ale i krásně zbarvené listy jako malířova paleta. Začínají padat jak limetka zbarvené hrušky a jak tváře v zimě červená jablčka. Vedro ustává a komáři začínají ubývat.

Zima přináší sníh, ve kterém marně hledáme Dicka, který si v něm hraje. Nastává čas procházek po blízkém poli a koulovaček. Ani na Vánoce se zvířátka nemají zle. Dostávají trochu cukroví, větší porce obilí a granulí.

Na zahradě je krásná příroda, atmosféra a zábav s odpočinkem v jednom. Rád se na ni vracím.

Aneta Jindrová- líčení

Na pustém ostrově

Ocitla jsem se na pustém neznámém ostrůvku, na kterém je velké množství mušliček a malých mořských kamínků. Jakési obrovské moře či oceán omývá hladinu a jemný písek táhne do něj. Mořské želvy putují na hladinu společně s červenými kraby.

Opouštím břeh a jdu dál do velkého zeleno hnědého, palmového lesa. Z palem padají duté hnědé kokosy. Mezi nimi vyplétají pavouci strašidelné pavučiny, do kterých se chytli nádherní motýlci. Ti už ale tak veselí nejsou, protože se stali obětí hrůzostrašných pavouků. I mezi palmami stojí listnaté stromy, což je velmi divné. Na konci lesa je dřevěná chatička. Vedle ní protéká čistý potůček s malinkým vodopádem.

Slyším jen hlasité pískání exotických ptáčků, kteří se chystají ostrůvek opustit. Vycházím z lesa ven a zahlédnu u břehu dřevěnou loďku. Zkusila jsem tedy do ní nastoupit, ale samozřejmě se ihned rozpadla a její částičky si vzalo moře a odplavilo kdoví kam. Tak jsem si tedy sedla a marně čekala na pomoc.

Večer se už však stmívalo a sluníčko mne začalo opouštět za nekonečným mořem nebo oceánem. Do západu sluníčka začali skákat velcí, modrošedí delfíni, což ve mně udělalo obrovský dojem. A v tu dobu jsem si uvědomila, že tento tichý ostrůvek nechci opustit.

Andrea Snášelová-líčení

Na pustém ostrově

Probouzím se na rozpáleném písku těsně u břehu moře. Pomalu otvírám oči a zvedám se ze země. Písek smočený přílivem se boří pod mýma bosýma nohama.

Rozhlížím se kolem sebe a začínám opakovaně volat: „Je tu někdo?“ Při pomyšlení na to, že se z ostrova možná už nikdy nedostanu, ale hlavně na samotu, mě přepadá panika. Pořád dokola řvu jako lev: „Je tu někdo?“ Avšak nedostávám odpověď.

Jdu se porozhlédnout hlouběji do srdce ostrova. Předě mnou se tyčí krásné vysoké palmy, jejichž koruny sahají až do nebe. Z kmenů palem visí lijány. Zem je černá jako uhlí. Jdu dál a dál. Po chvíli se černočerná zem mění v traviny, které mi dosahují až ke kolenům a šlehají mě do bosých nohou. Kolem mě květiny různých barev, vůní a velikostí, jejichž krása až bije do očí. Některé voní jako vanilková zmrzlina, jiné jako broskvový džem.

Na krásných pestrých a mnou dosud neznámých květinách sedí motýli. Nad hlavou mi létají papoušci a po stromech šplhají opice, díky nimž vím, jaké plody mohu jíst. Po cestě si seberu velký kokosový ořech a rozbiji ho kamenem. Jeho mléko je studené a poměrně hořké.

Lehnu si na kámen a unavena putováním po ostrově pomalu a zlehka zavírám oči a usínám v naději, že se dostanu zpět domů.

Richard Poslušný-motivace: výtah

Téma: Klokomanie, aneb nová nemoc:

Přišel jsem na novou chorobu, kterou jsem nazval Klokonomie. Tato choroba, jak sem zjistil, pochází z prdů starověkých indiánů a do Evropy ji přivezl Kryštof Kolumbus. Pokud se vám na břicho začne dělat kapsa a začnete chlupatět, máte Klokanomii. Tuto nemoc léčíme elektrošoky o síle 150 voltů. Nemoc můžete chytit nadměrným prděním. Proto jak vždy říkám: Nejezte mexická jídla!

Děkuji